

ברווזונים

מ. פרישבין

ברוזת-בר הקטנה החליטה בסוף להעביר את הברוזונים שלה מהיער, סביב הכפר שלנו, ולתוך האגם. האגם נשפך באביב למרחק ואפשר היה למצוא מקום יפה לקן על תלולית, בביצות של היער. אך כשהמים ירדו, המרחק לאגם גדל ונמשך כקילומטר.

במקומות מוסתרים מעיני אדם, שועל או נץ היא הלכה אחרונית כדי לראות אותם כל הזמן ולא להוריד עין מהם. וליד הנפחיה, שם איפה שצריכה הייתה לחצות את הדרך, היו נאלצה לתת לברוזונים ללכת קדימה.

"מה תעשו עם הברווזונים?" שאלתי בנימה חמורה את הילדים.
הם נבהלו וענו: "נשחרר."
"מה פירוש 'נשחרר'!" אמרתי בקול רם "לשם מה לכדתם אותם? איפה אמא שלהם?"
"היא יושבת שם!" ענו הילדים במקהלה והצביעו על תלולית בשדה בור, שם באמת ישבה הברווז, עם מקור פתוח מהתרגשות.

שם הרגישו בהם הילדים והתחילו לזרוק עליהם כובעים.
כל זמן שהם צדו את הברווזונים, האם רצה אחריהם במקור פתוח וקפצה לצדדים, צעד הנה, צעד שמה, בהתרגשות גדולה.
הילדים רצו ללכוד אותה, לכסותה בכובע כמו את הברווזונים, אלא שאז התקרבותי אליהם.

הברווזונים רצו אחריה. הם היו חמישה. וכך, בשדה השעורה,
סביב לכפר, המשפחה המשיכה בדרכה לאגם.
בשמחה הורדתי את הכובע שלי, נפנפתי בו וקראתי:
"דרך צלחה, ברווזונים!"
הילדים צחקו ממני.

"למה אתם צוחקים, טיפשוניים" אמרתי לילדים "אתם חושבים
שזה פשוט לעבור עד האגם עם הברווזונים. תורידו את
הכובעים שלכם וקראו 'להתראות!'"
והכובעים האלה, שהתכסו באבק בזמן תפיסת הברווזונים, עפו
לאוויר. וכל הילדים יחד קראו:
"להתראות, ברווזונים!"

"מהר" ציוויתי לילדים "לכו ותחזירו
לה את הברווזונים שלה!"
הילדים כאילו שמחו מההוראה שלי
ורצו עם הברווזונים לתלולית.
האם עפה קצת הצדה, וכשהילדים
כבר התרחקו משם, התחילה
לאסוף את בניה ובנותיה. היא
אמרה להם דבר-מה בשפתה ורצה
לשדה השעורה.

צייר
א.א. ברני